

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja IV. évf. II. szám 2021. február

Késő őszi impresszió

Fonyód púpjait rójuk hű ebemmel,
talpunk alatt végsőt sóhajtó levelek...
A fákon maradtak dacolnak a széllel,
oda-odamondogatva: „Nem megyek!”

Szél kerekedik, rezzennek a bokrok,
termésüket szemérmesen vetkezik,
a tavon ütemre csobbannak a fodrok,
a víz még -életet hazudva- ellenkezik.

Alkonyodik. A köd rohamra indul,
birtokba vesz mindent az ég alatt,
incselkedik, játszik velem is bolondul,
sugdossa az álnok: nem lesz virradat!

De belefürva szemem gúnyájába,
látom, itt is, ott is feslik, szakadoz,
és érzem, nemsoká' leomlik az álca,
a távolban a túlpárt fénye imbolyog.

Nem hiszek már az orv hitetőnek: a
vég közel, a holnap csak szép rege!
Mert a lét függönye néha fel-fellibben,
s a kutató szem elé villan rejtjele.

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

A mennyország és a pokol

Téli estén, a kályha dorombolása közben, a fiaim kórházat játszottak. Az előszoba volt a műtő, az üveges fényképdoboz a műszertartó, Pista a tanár, János a tanársegéd, a mackó a beteg.

-Mi a baja a betegnek? – kérdezte komolyan, egy öreg hálóingből készített orvosi köpenyben Pista.

-*Oldalrothadás*—dörmögte János.

-Komoly eset. Akkor meg kell operálni.

-Kibírja?

-A szívetől függ. Ha az még nem rothadt el, akkor ki. Megkezdődött a műtét. Pista egy rozsdás krumplihámozóval felhasította a maci hasát. János kiszedett belőle egy marékra való gyaluforgácsot, akkor már a mackón nem volt semmi emberi ábrázat. Úgy feküdt ott, mint az orvostudomány mártírja.

-Vége van! – sóhajtott Pista. – Meghalt.

-Meg! – bólított János. – Nem bírta ki.

Egy percig tanácstalanul hallgattak.

-A mennyországba fog kerülni – mondta vigasztaló hangon Pista.

-A pokolba! – morogta János.

-A mennyországba!

-De bizony a pokolba!

-Azért is a mennyországba!

Egy pofon csattant el. Utána a két gyerek egymásnak esett. Végig hemperegtek a szőnyegen s püfölték egymást, amint a tenyerük engedte.

-Ne verekedjete! – kiáltott rájuk az anyjuk. – Ha meglátja a Jézuska, hogy verekesztek, nem hoz nektek semmit!

Ez hatott.

Eleresztették egymást. Böszült arccal. A kielégületlen harag tekintetével...

-*A mennyországba!* – integetett hangtalanul Pista.

-*A pokolba!* – tátogatta a száját János...

A vitának ezzel nem szakadt vége. Másnap iskola után Pistának ez volt az első szava Jánoshoz:

-Te nem is tudod, mi az a pokol.

-Én ne tudnám? – feszítette ki a mellet János. – Talán te nem tudod,

hogyan mi az a mennyország.

-*Én ott lakom* – mondotta komolyan Pista.

-Ne beszélj bolondokat! – szólt közbe az anyjuk. – Már hogy lagnál ott? Pista szemében különös fény csillant meg.

-De igen, anyukám... Este, amikor, már vár engem ez a szép ország... Angyalok és tündérek lagnak itt s télen - nyáron ég a karácsonyfa... Anyukám, ez az én igazi országom.

-Csacsi vagy, fiam – mondta könnyekig elérzékenyülve az anyja. – Halála előtt senki se juthat a mennyországba.

-Nekem megengedték... De amikor esténként belépek az ajtaján, egy szobába meg kell tisztulnom. Le kell tennem a ruháimat... le kell tennem minden haragot és bosszúállást.

-Látom – tapogatta képén a tegnapi pofon helyét János.

-Azt itt a földön adtam. A mennyországban nincs pofon.

Az anyjuk a fejét csóválta.

-Hát mit csináltok ott? Esztek?

-Ott nem kell enni, anyukám. Csak a földön esznek az emberek.

-Hát mi van akkor ott? Szerelem?

-Ott nincs szerelem anyukám... Csak szeretetet és béke.

-Unalmas lehet ott akkor, fiam...

-Nem unalmas anyukám. Minekünk az nem unalmas, akik otthon vagyunk abban az országban. De ti ezt nem érthetitek meg és nem szabad megmagyaráznom.

János kételkedő arccal hallgatta végig a kinyilatkoztatást, azután felmordult ő is:

-Nekem is van egy országom, ha elalszom, de ott ördögök vannak. És én vagyok a királyuk. Ezt az országot úgy hívják, hogy pokol. Itt mindenütt ég a tűz, de engem nem éget, inkább olyan jól érzem magam benne, mint a pecsenye. És nálunk nincs tisztító, mint Pistáéknál. Nekünk nem kell *pucéráj*... Nálunk a bejáratnál van egy szagos bokor s ott mindenki azt csinálja, amit akar...

Felkacagott, diadalmasan nézett körül. Két fekete szeme úgy szikrázott

a homlokába hulló hollószárny alatt, mintha csakugyan a pokol paraszai közül pattant volna az arcába!

Én pedig kezdtem kettőzött figyelemmel kísérni ezt a nem mindennapi vitát. Mert hát már az olyan apa maga is tanulhat a gyerekeitől valamit, akinek két elemista fia közül az egyik *angyalnak* a másik *ördögnek* született.

A vita különben nemcsak hogy tovább folyt, tettekkel is gazdagodott. János az iskolában kibontotta a *pokol zászlaját* s a II. elemiből maga köré gyűjtötte az ördögöket. Erre már Pistának is cselekednie kellett. Ő hát az asztalkendőből kötött fehér zászló alatt a IV. osztály mennyei seregeit próbálta felsorakoztatni. Be kell valani, sokkal kisebb eredménnyel, mint János. Az angyallá válás eszméje meglehetősen hidegen hagyta az iskola sülvényeit, de ordítottak lelkesedésükben arra a gondolatra, hogy ördögök lehetnek. A pokol tüze túllobogta még *Pista* osztályában is több híve akadt, mint Pistának. – Mit? – tiltakoztak a haszontalanok. – Hogy angyalok legyünk? Akiknek *semmi se szabad*. Van eszünkben! Akkor már inkább elmegyünk Jánossal a pokolba! ... S el is mentek volna azonnal, ha tudták volna, hogy hol van. De hát ezt maga a vezér se tudta, szerencséjére az erkölcsi világszabvány megrendült arra a hallatlan dologra, hogy a *negyedik elemisták* egy „*má-so-dis-ta*” szavára hallgattak.

A szegény angyalok ügye tehát rosszul állott. Pista napról-napra szomorúbban jött haza az iskolából. – Anyukám! Mindenki Jánoshoz szegődik. Nekem alig van katonám... Pedig már a *játékaimat* is szétszortogattam közöttük.

Bizony, összesen *hét* katonája volt szegénynek s csak legalább egy lett volna azok között is igazi katona. De annyi se volt. Elfacsarodott a szívem, mikor egyszer a Víztoronykertben titokban szemlélet tartottam fölöttük. Csupa vérszegény, göthös, befelé járó kis angyal, sápadt arcokkal, kitágult, égbenező szemekkel, mintha már féllábbal csakugyan a mennyországhoz tartoznának. Hát ezeken bizony nem volt semmi ördögi! Hanem azért amint egyikben–másikban felcsillant az életösztön, gondolkodás nélkül cserbenhagyta angyaltársait s *átszökött ördögnek*.

A megmaradt angyalok megszenvedtek aztán helyettük is. Az ördögök úton- útfélen gúnyolták őket: libaszárnyat kötöttek a hónuk alá – csodálkoztak is a háziasszonyok, hogy hová a pokolba tűnnek a tollseprűik! – sőt a kis Kasuba Ferkót kis hijja, hogy le nem vetköztették a László tér bokrai között, mert hát „*az igazi angyalok is meztelenek!*”

Egyszerűen napról-napra nehezebb volt angyalnak lenni. Ugyan mit is csinálhattak volna boldogtalanok az ördögök incselkedéseivel szemben, amikor nekik az volt a szerepük, hogy még a pofonokat is eltűrjék, hiszen azért voltak angyalok!

S ha véletlenül, valami vastag tréfa miatt, mégis elvesztették a türelmüket s megpróbálták az ördögök bűnét az ördögök módszerével megtorolni, mint a vihar, csapott le rájuk az egész pokol: - Ördögök vagytok! Ti is ördögök!

Pistának valami új erőforrásról kellett gondoskodnia.

Éppen vasárnap dél volt. A két gyerek istentiszteletre jött haza. Lépéseik zaját kongva verte vissza a lépcsőház.

-Az egész iskola ördög! – rúgta be az ajtót hangos diadalordítással János. – Pistának már csak két girhes angyala van!

-Nekem azokra sincs szükségem – jegyezte meg hallkan Pista.

-Hát ki lesz akkor a katonád?

-A nagyok.

-A nagyok? – hökkent meg János.

-Persze. Nekem nem kellenek gyerekangyalok. Nekem igazi angyalok kellenek. Mindjárt be is veszem angyalnak Viktor bácsit.

Viktor bácsi másodfokú nagybátyjuk a gyerekeknek. Nagy, öles férfi, de hogy eddig valami sokat játszott volna az angyalok szerepét, azt éppen nem lehet róla mondani, s hogy *igazi angyal* volna: azzal még a saját felesége se gyanúsította meg soha. Van azonban neki az égi erények helyett akkora vörös orra, mint a burgundia s hozzá szép savószínű szeme, mely utóbbi mindig könnyel telik meg, valahányszor *óbort vagy fiatalasszonyt* emlegetnek előtte.

János nagyot nyelt az angyalok seregének akkora gyarapodásán, de nem késett a felelettel:

-Akkor meg beveszem Zsófi nénit ördögnek.

Ez se volt rosszabb választás, mint az

angyaloké. Zsófi néni a család erénycsősze. Jeremiás próféta óta senki se tudta olyan purgatóriumi jelzőkkel ostorozni a világ romlottságát, mint Zsófi néni, minélfogva ahová meg kellett érkeznie, ott Viktor bácsi szó nélkül vette a kalapját s elment.

-No, megállj! Akkor én bevetem Juci nénit angyalnak.

-Én pedig bevetem ördögnek Béla bácsit.

Átkozott fickó! Ettől a Juci nénitől még Zsófi néni is fél, mert a családban egyedül ő emlékszik Zsófi néni ifjúságára. Igen, de valami áldatlan örökségügy óta neki is megvan az ellenmérge: *Béla bácsi*. Béla bácsi olyan szenvedélyesen keresi az óta Juci nénit, mint a mágnes a vasat, s ha valahol eléri: Juci néni ártalmatlanná van téve.

-Úgy? Akkor én beveszem a mennyországba Miklós bácsit, Ella nénit és Gézát.

-No! – pattant fel János. – *Mindjárt hármásával?*

Akkor én meg beveszem a pokolba... S itt felsorolta a família öt legtekintélyesebb férfitagját, akik között már *pap* is volt kettő...

-Az nem lehet! – szólalt fel Pista. – Pap nem kerülhet a pokolba.

-Miért? – csodálkozott János.

-Mert azok jó emberek és nincs bűnük. Azok mind a mennyországba kerülnek.

-Jól van – mondta gyanús nyugalommal János. – Hát csak vidd a papokat a mennyországba, de akkor a többieket meg add ide nekem, mert azok mind a pokolba valók.

-Hogyan?

-Úgy, emelte fel a hangját János – hogy azok mind bűnösök. Viktor bácsi *iszik*, Zsófi néni *képmutató*, Juci néni *kapzsi*, Béla bácsi *bosszúálló* és a többiek is egytől-egyig hozzám tartoznak a pokolba.

-Nem igaz!

-Hogyne volna igaz! És a pokolba tartozik keresztapa, keresztmama... még *apuka* is...

-Kicsoda? – kiáltotta kétségbeesetten Pista.

-Apuka! Róla is azt mondta a házmester...

Hát ezt már nem lehetett tovább hallgatni. Berontottam az ebédlőbe.

-Elég! ordítottam. – Haszontalan fickói! Hogy meritek ti a nagyokat kritizálni?! Amelyik kimeri még egyszer nyitni a száját, pofon verem! Vége a sorozásnak!

Vége volt. Nagy csönd lett. A két gyerek megszeppenve nézett rám.

Azután Jánosnak titokban felcsillant a szeme:

-Győzött a pokol!

Pistának pedig még jobban legörbült a szája... Oh, mert szegény árvább volt most, mint István kitagadott angyalai.

Hová menjen az ilyen magára maradt lélek? Hová is mehetne?

Befutott a másik szobába. Az *anyjához*.

Ölébe hajtotta megkínzott fejét.

-Anyukám! – suttogta. – Az angyaloknak nálunk annyit kell szenvedniök.

-Bizony, fiam – felelte csendesen az anyja. – S nem csak nálunk, hanem mindenütt a világon. Ez az angyalok dicsősége...

-És nem lehet ez ellen valamit tenni?

-Nem nagyon, fiam... És nem is tanácsos. A szenvedés is a jó Isten ajándéka s talán még nagyobb, mint az öröm... Amíg ördögök vannak, légy te csak angyal!

Megcsókolta a gyereket, forrón, hosszan. Az hozzábújt, hozzátapadt s beleszédült abba a mély gyönyörűségbe, hogy itt: ... a világnak ezen az egyetlen biztos és meleg pontján nem fenyegeti őt semmi veszedelem. Itt bátran kibonthatja a szárnyait s az lehet ami: angyal.

De akkor nyílt az ajtó s belépett rajta – az ördög.

János.

Megállt, körülnézett, életörömtől villámló szemei az anyjára tapadtak. Azután nagyot kiáltott s odafúrta feketé ördögfejét a szőke angyalfej mellé.

Mert az ő számára is ez volt a világ egyetlen pontja, ahol még *az ördögök bűnét is megbocsájtják*.

Sokáig feküdtek ott egymás mellett, anyjuk simogató keze alatt.

Egy anyaölbén a mennyország és a pokol.

Egy bölcsőben az angyal és az ördög. Együtt, egymás mellett, abban az ősi, szent bölcsőben, mely *emberré* ringatta őket...

Maróthy Jenő

Hallotta?

ÚJÉVKOR KEZDŐDIK A SZENT ÉV A CAMINÓN

Azok az esztendőök, amikor Szent Jakab apostol ünnepe vasárnapra esik, mindig különlegesek a híres spanyol zarándokúton, az El Caminón. Ugyanis csak ezekben a Szent Években nyitják ki Santiago de Compostela katedrálisának Szent Kapuját.

Emlékszem, amikor 2013-ban akkori barátnőmmel (azóta már feleségemmel) együtt jártuk az El Caminót, olvastuk a kis zarándokkönyvben, hogy az út végén található katedrálisban, Santiago de Compostelában csak Szent Évben nyitják ki a Szent Kaput. Ki is számoltuk akkor, hogy a következő Szent Év 2021-ben lesz, ugyanis Szent Jakab apostol ünnepe, július 25-e ekkor esik ismét vasárnapra, és milyen jó lenne akkor visszatérni. Ez több ok miatt nem fog megvalósulni – majd egy másik alkalommal –, de hamarosan elérkezik 2021 és a járványhelyzet ellenére természetesen a Szent Év nem marad el.

„Kiemelt időszak ez a Caminón, különös figyelmet kap Szent Jakab kultusza és az egész zarándokút.

A santiagoói katedrális Szent Kapuját ilyenkor és csak ilyenkor, a Szent Években kinyitják és egész éven át nyitva tartják.

Santiago de Compostelában december 31-én, délután 16.30-kor kerül sor a Porta Santa ünnepélyes kinyitására” – számol be az eseményről a Szent Jakab zarándokút Facebook-oldala.

Ezúttal mi is bekapcsolódhatunk majd az alábbi linken az ünnepélyes kapunyitásba és szentmisébe, az élő közvetítésen keresztül.

„Kívánjuk, hogy a Szent Kapuval együtt a Gyógyulás Kapuja is nyíljon meg a világ előtt, és hozzon az újév új, kedvező fordulatokat mindenki életébe!” – írták a közösségi oldalon és mi is csak hasonlókat kívánhatunk olvasóinknak!

Forrás: Facebook / Szent Jakab zarándokút

Ima a testünkkel

Szent Ignác számára a test térbe és időbe helyezi mindazt, ami a lélekben történik. A test magába foglalja az emberi lény összes dimenzióját. Ennek jegyében András Csaba SJ Szent Ignáccal három gyakorlatot ajánl, amelyek segíthetnek a tudatosabb testi jelenlétben.

A Lélek működése, benső megmozdulásaink testünkben rezonálnak. Benne találkozunk érzéseink, gondolataink, vágyaink gazdagságával, melyeket integrálni törekszünk, hogy növekedésünket szolgálják. Testünkben szembesülünk sebezhetőségünkkel, törekvésünkkel, amit olykor fájdalom formájában tapasztalunk. Ha nem volna fájdalom, könnyen megfeledeznénk kuszáságunkról, és nem volnánk motiváltak életünk rendezésében. Testünkben találkozunk Istennel, és milyen felszabadító zsigereinkben megtapasztalni a meghittséget Vele! Ugyanakkor a testünk kapu, ami megnyitja a külvilág felé, hogy kapcsolódhassunk másokhoz, és közölhessük magunkból mindazt, amivel Isten megajándékozott. Ehhez nyújthatnak segítséget az alábbi gyakorlatok.

Egy-két lépéssel megállok az imádság helye előtt egy Miatyánk tartamára, és fontolgatom, hogyan néz rám az Isten. Megérkezek a Szentháromság szerető tekintetébe, és engedem, hogy Isten nagylelkű és ingyenes szeretete átjárjon és megnyisson a találkozásra Vele. Megállásommal tudatosítom, hogy ezt az időt Vele akarom tölteni. Nem sodródok az árral, hanem jelen vagyok Isten és önmagam számára. Szelden figyelem, hogy testemben mi történik. Hogyan néz rám Isten, milyen vágyat érint bennem? Hogyan akar kapcsolatban lenni velem?

Ignác azt ajánlja, hogy az imádságot végezzük hol térdel, hol földre borulva, hol hanyatt fekve, hol ülve, hol állva, mindig azt keresve, amit elérni kívánunk. Testemben, bensőmben kihallom, amire vágyom. Arra vágyom, hogy... Ha megtalálta, testemet használhatom, hogy a vágy kifejeződésre jusson: akár leborulva, állva, térdelve vagy ülve. Ignác hozzáteszi: amikor eldöntöttem, hogy milyen testhelyzetben szeretném eltölteni az imaidőt, tartsak ki, és ne változtassak rajta.

Az ima befejeztével akár ülve, akár sétálva megvizsgálom, hogyan folyt az imádságom. A séta kimozdít abból a pontból, ahol vagyok. Perspektívát vált. Segít kívülről rátekinteni mindarra, amit megélek. A séta megmozgat és teret ad a benső megmozdulásoknak. A séta olyan, mint amikor egy pohárban felrázzuk a homokszemcséket, és fokozatosan leszállva megtalálják helyüket. Új bölcsesség születik. Közben az Úrral együtt ízeletem életem történéseit, megtapasztalván: az élet jó, gazdag és teljes.

MIND-Mindent Isten Nagyobb Dicsőségére

A magyar jezsuiták ingyenes lapja- 2020. TÉL

Fésűs Éva: Szeretném el- mondani még...

Minden dalom, versem csak tör-
melék,
pillanat-életem szilánkja,
mit a halál tesz majd lapátra.
Mégis szeretném elmondani
még
a boldogság káprázatát,
amely vasmarkú fájdalmak kö-
zött is
annyiszor rám talált.
A tüskéket hitemnek rózsafáján,
s konok kapaszkodásomat
a Gondviselés szalmaszálain,
mikor cserbenhagytak az álma-
im.
Az események könyörtelenségét
s azt a csodát,

ahogyan mégis mind hasznomra
vált.
Beomlott reménységek romjain
tücsökmuzsikás szavak vigaszá-
ban
az örök érvényű mesék
mindent megoldó képletét,
s ahogy felrázták alvó szívemet
a szeretet áramütései,
amikor emberszemek sugarával
emberen túlról üzent Valaki.
A harcokat hitvány magammal,
amikor elfordult az angyal;
kétségeket és bizonyságokat,
egész esendő voltomat,
s közben a kegyelem
keresztvízből megmaradt har-
matcseppjeit
lehajtott fejemen.
Lassan elengedő gyökereimben
érezem a remegést,
s egy mámorító titkot,
hogy élni nagyon szép volt.
Csak ezt akartam elmondani
még.

A tárcaíró már most megszavazta a 2021-es év szavát

Csejk Miklós

A tárcaíró a 2021-es esztendő első hírei között olvasta, hogy hagyományte-
remtő céllal, idén első alkalommal választotta meg az MTVA felkérésére az
anyanyelvi kultúra ápolására létrehozott Montágh Testület az év szavát,
amely az „egymás” lett. A tárcaíró jó döntésnek tartja a múlt év szavának
megválasztását, és nemcsak azért, mert „az egymás szavunk a 14. század óta
része a nyelvünknek, már a Jókai-kódexben is szerepelt. Két határozatlan
névmás, az egyik és a másik tövének összekapcsolódásából jött létre.” Arról
már nem is beszélve, hogy tavaly mindenki segítette „egymást”. Viszont a
tárcaírót megihlette az ötlet, és megkérdezte a környezetében élőket, ők mit
választanának meg a -2021-es év szavának.

Mi az, ami jó lenne, ha jellemezné azt az évet, amelyik éppen csak elkezdő-
dött?

A tárcaíró zeneszerző barátja az „őszinteség”-et választotta, mert egyrészt a
barátságna ez az egyik legfontosabb tartópillére, másrészt egyértelműen
jobb lenne a világ, ha több lenne benne az őszinteség. Aztán némi csönd után
hozzátette, hogy ez azért egy kicsit naiv gondolat, mert az egész korunk, a
fogyasztói társadalom úgy, ahogy van, egy óriási hazugságra épül, vagyis
arra, hogy az anyagi javak, a tárgyak birtoklása boldogabbá tesz.

A tárcaírónak erről az jutott az eszébe, miközben zenész barátjával kortyol-
gatták az újévi kávé, hogy sunyi egy korban élünk. Mert senki sem mondja
meg, miért kellene milliányi (leginkább más vallású) bevándorlót befogadnia
Európának. Mármint senki sem mondja meg őszintén. Pedig ez a napnál is
világosabb.

Jó lenne, ha őszintén szembe lehetne nézni a vírushelyzettel ebben az évben

Ők lehetnének az olcsó munkaerő. Mert egyrészt munkaerőhiány van Euró-
pa jelentős részében, másrészt az európai országok polgárai érdekképviselő-
teik vagy éppen nemzeti konzervatív kormányuk révén mára tisztességes
bért harcoltak ki maguknak. Az olcsó munkaerő azt a célt is szolgálja, hogy
ezeket a béreket letörje. Elvegye. Nem olyan bonyolult ármány ez, csak szer-
fölött unalmas. Mert mindig erről van szó. Ahogy egy kicsit nagyobb a jólét,
azonnal el akarják venni a világot irányító urak az emberek zsebében felhal-
mozódó többletet.

Aztán az újévi kávé kortyolgatása közben arról is gondolkodott a tárcaíró
zenész barátjával, hogy jó lenne, ha őszintén szembe lehetne nézni a vírus-
helyzettel. Milyen szektorokat gazdagított a világban, de nagyon, milyen
szektorokat szegényített el? Kik a győztesek és kik a vesztesek? Ez már csak
azért is izgalmas kérdés, mert a győztes szektorok némileg segíthetnék a
veszteseket. Például a digitális világ, amely abszolút győztesként jött ki a
vírushelyzet okozta otthonlétből, segíthetné az idegenforgalmat, amely legin-
kább vesztese volt a bezártságnak.

Milyen érdekes fölvetés: a virtuális világ segíthetné a valódi világot.

Az újévi kávé kortyolgatása közben arról is gondolkodtak, hogy azért is re-
mek ötlet, hogy megválasztották ők most ketten a 2021-es év szavát előre,
mármint az őszinteséget, mert akkor végre mindenki őszintén kitárulkozhat-
na Isten előtt. Már úgyis éppen ideje lenne.

Covid-osztályon verte agyon a szobatársa, mert imádkozott

A 82 éves David Hernandez-Garciát kétágyas kórházi szobában ápolták Kaliforniában Covid-19 fertőzéssel. Keresztény volt, így a legnagyobb természetességgel imádkozni kezdett, mire szobatársa, Jesse Martinez agyonverte őt egy oxigénpalackkal. A férfit – vallási töltetű gyűlölet-cselekedet és gyilkosság miatt – bíróság elé állítják. Gondolatok a nagy amerikai szabadságról. Az utóbbi időben előszeretettel beszél a liberális nyugat, a liberális ellenzék és az Orbán Viktort csak úgy divatból gyűlölő népréteg arról, hogy itthon épp milyen színű virágot kéne vinni a demokrácia sírjára; hogy épp tapsvihar közepette miként hull porba a szólásszabadság, meg a szabadság és emberszeretet úgy alle zusammen.

Mit mondjak, sosem értettem én ezt. De valószínűleg ez is azért van, mert az aluliskolázott (alias ostoba), konzervatív (alias ostoba), fehér férfi (tehát embergyűlölő) vélt vagy való vádcsokrával alkalmanként oly előszeretettel tüntetnek ki engem is. De bármilyen halmozottan hátrányos is az én helyzetem, csak nem tudok bizonyos dolgokon eligazodni. Itt van például a német sajtó, ahol jóformán minden konzervatív gondolatot sikerült teljesen kiírtani az elmúlt évtizedben. Vagy itt van a Facebook, ami sorra tiltja le a keresztény és/vagy konzervatív oldalakat, és hiába csengeti serényen bárki a hirdetésfizetés aranydukátjait a „független”, „pártatlan és pártatlan”, „szabad” és mindenkit „elfogadó” cégnek, ő mégiscsak szívesen válogat.

Jellemzően azokat pécézi ki, akik szeretik egy ellenkező nemű ember mellett leélni az egész életüket, akik szeretnek gyermeket vállalni, akik szerint jelent valamit az, ki hova születik és hol van hivatása, akiknek el-

vei és hite mentén az európai társadalom korai fejlődését és fejlettségét sziklaszilárdan megalapozták.

Hadd ne bocsátkozzunk bele most a tanítórendek által létrehozott egyetemek, kórházak kérdésébe, vagy abba, hogy az egész társadalomszervezeti és etikai, a ma oly gyakran használt és elhasznált fogalomtár (mint például az ember, a személy, az alapvető jog és egyebek) mind az első századok zsinatainak hasznos melléktermékei.

De itt van például Amerika is az ő nagy szabadságával. Azzal a szabadsággal, amit ők nagyon szívesen exportálnak bárkinek a világba, ha kéri, ha nem; azzal a szabadsággal, minek

következtében képtelenség betiltani a minden szempontból bizonyítottan káros (értsd: kegyetlenség emberéletet követelő) fegyverviselést; azzal a szabadsággal, ami miatt még a kötelező maszkviselés kérdését sem lehetett politikailag végiggörgetni, merthát egy amerikainak aztán ne mondja meg senki, hogy mit csináljon és mit nem.

Azzal valahogy nincs bajuk, hogy valaki megmondta, az úton a jobb oldalon kell közlekedni, vagy hogy az adót jobbra illik befizetni. Én meg képes vagyok alapvető erkölcsről lamentálni, hogy egy világjárvány közepén a saját úgynevezett szabadságukért tüntetnek, mikor emberletről van szó... szánalmas vagyok, tudom.

De itt vannak a véresszájú abortuszpártiak is, könnyfakasztó önellentmondások egész sorozatában. Mert hangoztatják ők is – egyébként nagyon helyesen –, hogy ne merészelj maszk nélkül bármit is csinálni, mert hát emberletek, meg ez nem a te döntésed, hanem a közjó, a közérdek,

más emberek élete és miegymás, mindezzel egyidőben pedig az „én testem, az én döntésem” szlogennel rendkívül nagy gyakorlattal veszik semmibe a nők méhében fejlődő magzat életét.

Amerikában a kórházi ágyán agyonvert valakit embertársa, mert imádkozott, mert keresztény volt. Elítélik, nagyon helyesen, de kérdezem: miért kell itt tartanunk?

Kellett-e rálépnünk erre az útra, amely az úgynevezett elfogadás szélsőségességének ilyen mértékű térnyeréséhez, a tolerancia diktatúrájához vezetett? Mára szeretetlenséggé, gyűlölködéssé vált, ha valamire nemet mondom, ha valamiről, bármiről negatívan nyilatkozom, ha bármiről azt merem nyilatkozni: ezt én így nem fogadom el. Ha bárkiben továbbra is éles túska a magyarországi „diktatorizmus” (sic!) hát lelke rajta, de én még mindig százszor is szívesebben élek egy ilyen országban, mint az önmagát felemészítő, hamis szabadság zászlaja alatt.

Varga Gergő Zoltán

Kis példabeszéd

A meg nem élt élet is véget ér egyszer bár lehet lassabban akár egy elem a lámpában amelyet senki sem használ

De ez nem sokat segít: hogyha (tegyük föl) ezt az elemlámpát jó pár év után fel akarod kattintani lélegzetnyi fény sem jön belőle és ha felnyitod csak a csontjaidat találod ha balszerencsés vagy már ezek is teljesen szétmálltak

Ezzel az erővel akár világíthatnál volna.

(Fried Erich)

Kitekintő

SZENTÜL HISZEM

A „Mesék Mátyás Királyról” című sorozat egy máig benem élő epizódja jutott eszembe a napokban. Mátyás és a bíró lánya. Ez a címe.

Ebben a mesében a király elküldi szolgáját a bíró lányához, ezzel az üzenettel:

„Édes szolgám, menj el ebbe és ebbe a faluba, mondd meg a bíró lányának, hogy látogasson meg engem, de se nem lóháton, se nem gyalog, se kocsin, se az úton, se az út mellett ne jöjjön. Ruhában is legyen, de meztelenül is, hozzon is nekem ajándékot meg nem is, mert különben lefejeztetem.”

A mese lényege, hogy a leány bizony megoldotta a feladatot.

Néha úgy érzem nekem is meg kell valahogyan oldanom valamiféle „feladványt.”

Keresztényként azt azért mégsem mondhatom hogy hitetlen vagyok. De amikor a Bibliában olvasom hogy Isten szerint kik a hívők, akkor inkább nézek ki hitetlennek mint hívőnek. „Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken

szólnak, kígyókat vesznek kezükbe és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegekre teszik rá kezüket és azok meggyógyulnak.” (Mk.16:17-18)

Na hát ilyen hívő sose leszek. Ez már fanatikus szagú. Hitetlen meg nem lehetek... hát akkor a mesebeli leányhoz hasonlóan én is megoldom valahogy a kérdést. Én leszek a Hitetlenhívő. Úgy is mondhatnám, hívő, egy határig.

Így korán reggel, éhgyomorral egy másik könnyed kérdést is feltettem magamnak: Bűnös vagyok? Neeem. Jézus elvette a bűnömet. Minden ének, minden prédikáció erről szól. Meg vagyok váltva. Pont. Szuper!

Akkor ezek szerint Szent vagyok. Szeent? Dehoogy. Mekkora beképzeltség már ilyet állítani. De akkor mi (ki) vagyok? Bűnös nem lehetek, hiszen akkor ugrott a Mennyország. Szent meg nem vagyok. Rendben. Akkor alkudjunk meg egy Bűnösszent-ben. Azt hiszem a Hitetlenbűnös és a Hívőszent (a hideg és a forró) között kicsit megakadtam félúton. A Jelenések 3:16 óta tudjuk hogy az ilyen langyi állapotnak kiköpés a vége. "Így mivel langyos vagy, és sem forró, sem pedig hideg: kiköplek a számból."

Döntöttem. Hinni szeretnék! Szentül! (Pintér Béla)

Mit rejt a kagylóhéj?

Ismerd az értékedet!

Történet egy régi óráról

Egy apa halála előtt így szólt a fiához:

– Fiam, itt ez az óra, amit a nagyapád hagyott rám. Majdnem kétszáz éves. Mielőtt neked adnám, menj el a belvárosi ékszerüzletbe; mondd, hogy el akarom adni, és tudakold meg, hogy mennyit adnának érte!

A fiú elment az ékszerüzletbe. Visszatérve azt mondta az apjának:

– Száz fontot ajánlottak érte, mert régi.

– Menj el akkor a régiségboltba – kérte az apja.

A fiú megtette.

– Tíz fontot adnának érte, mert eléggé ütött-kopott – mondta, miután hazatért.

Ekkor az apa a múzeumba küldte, hogy mutassa meg ott az órát. A fiú lelkesedve jött vissza:

– Félmillió fontot ajánlottak, hogy ez a ritkaság bekerülhessen az értékes antik gyűjteményükbe!

Az apa bólintott:

– Azt akartam, hogy lásd: mindenkit a megfelelő helyen értékelnek megfelelően. Ha nem a megfelelő helyen vagy, ne bosszankodj, hogy nem értékelnek. Aki felismeri az értékeit, megbecsül; olyan helyen, ahol nem látják benned az értéket, ne maradj!

Forrás:

(Ismeretlen szerző)

A Biblia hiteles próféciái alapján a következőkre számíthatsz a 2021-es esztendőben:

...amennyiben január 1. és december 31. között, vagyis Isten szerető jóságának jegyében születél:

Gondoskodás

„Nézzétek a letűnt nemzedékek sorát: melyik szegyenült meg, ha Istenben bízott? Az állhatatosak közül kit hagyott el? S kinek feje fölött nézett el, ha hívta? Mert jóságos az Isten és fölötte irgalmas, megbocsátja a bűnt és segít a balsorsban.” (Sir 2,10–11)

Barátság

„Aki az Urat féli, abból jó barát lesz, mert amilyen ő maga, olyan a barátja is.” (Sir 6,17)

Öröm

„Az Úrnak félelme tisztesség, dicsőség, csupa vidámság és ünnepi koszorú. Az Úrnak félelme üdíti a szívet, ujjongó örömet ad s hosszú életet.” (Sir 1,11–12)

Szerelem

„Ne félj, nem fogsz megszegyenülni, ne pirulj, nem ér gyalázat! Sőt elfelejted ifjúkorod szegyenét, és özvegséged gyalázatára nem kell emlékezned többé. Mert maga Teremtőd lesz a hitvesed, a Seregek Ura a neve. Izrael Szentje lesz a Megváltód, akit az egész föld Istenének hívnak.” (Iz 54,4–5)

Változások

„Most már ne arra gondoljatok, ami régen történt, és ne a múlt dolgokra figyeljete. Nézzétek: én valami újat viszek végbe, már éppen készülöben van; nem látjátok? Valóban, utat csinállok a pusztában, és ösvényt a járatlan földön.” (Iz 43,18–19)

Megpróbáltatások

„Fiam, ha Istennek szeretnél szolgálni, készülj fel igen sok megpróbáltatásra. Keményítsd meg szíved és légy állhatatos, a kísértés napján ne kapkodj el semmit. Ragaszkodj az Úrhoz és ne tájéksz tőle, hogy életed végén majd felmagasztaljon... Mert az aranyat tűzben próbál-

ják, a kiválasztottakat meg a balsors kohójában.” (Sir 2,1–5)

Éghajlatváltozás

„Áldott az az ember, aki az Úrban bíz, akinek az Úrban van a reménye. Olyan lesz, mint a víz mellé ültetett fa, amely gyökereit egészen a folyóig ereszti. Ha jön a hőség, nem kell félnie, lombja mindig zöldellni fog. Szárazság idején sem kell aggódnia, akkor sem szűnik meg gyümölcsöt teremni.” (Jer 17,7–8)

Gőgös birodalmak hanyatlása

„Palotákat rombol az erőszak s kevélység, így a fennhéjázó háza összeomlik.” (Sir 21,4) „Uram! Azok, akik elhagynak, mind megszegyenülnek; akik pedig elfordulnak tőled, azokat gyökerestül kitépik földjükből, mert elhagyták az élő vizek forrását.” (Jer 17,13)

Veszteség

„Nincs ember, akinek hatalmában volna az éltető lehelet, hogy visszatartsa, és senki sem ura a halál napjának.” (Préd 8,8) „Könnyek közt és gyászban néztem távozásotok, de Isten visszaad nekem titeket örökre, öröm és ujjongás közepette.” (Bár 4,23)

Béke

„Békességet hagyok rátok. Az én békémet adom nektek. Nem úgy adom nektek, ahogy a világ adja. Ne nyugtalankodjék a szívetek, s ne csüggedjen.” (Jn 14,27)

Mindezt az Úr adja és nem a csillagok rendelik el.

Hiszen:

„A csillagok vidáman ragyognak helyükön, de ha Ő szólítja őket, azt felelik: 'Itt vagyunk!'

Vidáman csillognak alkotójuk előtt:

Ő a mi Istenünk, senki sem hasonlít hozzá!”

(Bár 3,34–36)

Forrás: Keresztény Élet

A világosság a világba jött, mondtam neki, ne izéljen már, jól elvagyunk Micikével a sötétben, nem kéne, hogy a férje meglásson.

A világosság a világba jött, mondtam neki, sok a fény, elég egy zseblámpányi, és mutatom, pontosan hova világítson, egy órája bütykölöm már hasztalan ezt az átkozott széfet.

A világosság a világba jött, mondtam neki, tartogassa máskorra az erejét, a fickó, akit ezzel a baseballütővel várok egy kapualjba bújva, tönkretette az életemet, úgyhogy alaposan rászolgált arra a kis viszonzásra, amit neki tartogatok.

A világosság a világba jött, mondtam neki, miért itt zavarog, piti kis tolvaj vagyok, a világ minden pénzéhez képest, amit a hatalmasok elcsórnak, igazán semmiség az a pár bankjegy, amit voltaképpen csak visszalopok a sajátomból.

A világosság a világba jött, mondtam neki, mégis mit gondol, miért névtelenek a névtelen levelek meg a fenyegetések meg a feljelentések, amiket írogatok, hogy végre igazságot tegyek a világban, eszem ágában sincsen felfedni a kilételemet.

A világosság a világba jött, mondtam neki, ez egy komoly állami megrendelés, meg is olajoztuk az ügymenetet, nem sajnáltuk, hadd menjen minden a szokott mederben, nehogy itt nekem a borítékokat át akarja világítani, hát hiába küzd az ember, ne mehessen egyről kettőre?

A világosság a világba jött, mondtam neki, menjen vissza, ahonnan jött, nem vagyunk mi az ő fajtája, ugyan ki lakhat együtt közülünk az emésztő tűzzel?

Lackfi János

G y e r m e k o l d a l

Mi történik Gyertyaszentelő napján?

Így derítheted ki : Az alábbi jövődőlés szavait húzd át az ábrában (a szavak minden irányban lehetnek), a megmaradt betűket olvasd el. A 2 betűs szavakat nem tettük bele a rejtvénybe.

„Íme, elküldöm
hírnökömet, hogy
elkészítse előttem az
utat. Hamarosan
belép szentélyébe az
Úr, akit kerestek, és a
szövetség angyala,
aki után
vágyakoztok.”

Mal 3,1

A	N	G	Y	A	L	A	A	K	I	G
M	K	A	U	T	Á	N	K	S	É	V
H	Ö	I	S	Í	M	E	I	S	Á	E
O	J	D	T	O	T	É	T	G	Z	L
G	U	S	L	S	R	E	Y	B	E	K
Y	M	U	E	Ü	V	A	T	A	T	É
H	Í	R	N	Ö	K	Ö	M	E	T	S
Á	E	S	Z	O	P	L	A	A	A	Z
K	T	S	Z	E	M	É	E	P	H	Í
M	E	T	T	Ö	L	E	L	L	O	T
M	O	B	A	U	T	A	T	E	N	S
K	S	Z	E	N	T	É	L	Y	B	E

Online Versmondó Verseny, 2021

SUDOKU BETŰKKEL

Töltsd ki az üres négyzeteket a megadott betűkkel úgy, hogy minden sorban és oszlopban, valamint a vastag vonalakkal határolt területeken belül valamennyi betű csak egyszer szerepeljen. Ha jól dolgoztál, átlósan összeáll annak az idős embernek

a neve, aki a kis Jézust a képen a kezében tartja.

Lk 2,22-40

	E	N	O	I	
		O			E
	O			S	
I		S		M	O
N		E	I		
	S	I	M		

KIHAGYHATATLAN!

Online versmondó versenyt hirdetünk hittanosainknak 2021 telén-tavaszan

Pályázni az általunk összegyűjtött versikék egyikével lehet.

A verseket kamera előtt kell elmondani. Előzetes egyeztetés után vesszük fel a verseket a megtanulás és kiérlelt előadás után több helyszínen.

A versmondók produkcióit egymás mellé tesszük és az Interneten is megjelentetjük

Kedves Hittanos Fiatalunk!

Ne sokat teketóriázz, jelentkezz Ritecz Erika néni-nél, vagy Lóránt atyánál, s már próbálgathatsz is a versikédet!

Eredményhirdetés: 2021 virágvasárnapján

Nyeremények: Filmgyári látogatás a Korda Filmstúdióban + EGYÉNI DÍJAZÁS

Jelezd, ha már „tied a vers”, és jöhet a kamera!

NEM A HALÁL- BÜNTETÉSRE

Ferenc pápa több évszázados folyamat végére tett pontot.

2018 óta része a katolikus egyház tanításának a halálbüntetés tilalma, melyet újra és újra megerősít a Szentatya: legutóbb a 2020 őszén kiadott Fratelli tutti kezdetű enciklikájában. A katekizmus vonatkozó passzusának módosítása jól mutatja, hogy a katolikus egyház igenis képes a megújulásra és a változásra.

Ferenc pápa hangsúlyozza: „ma nagyon tisztán és egyértelműen ki kell mondanunk, hogy a halálbüntetés megengedhetetlen, és az egyház eltökélt abban, hogy az egész világon kiálljon a megszüntetéséért”. Az új szabályozás szerint soha, semmilyen körülmény nem indokolhatja egy emberi élet elvételét.

2018-ig több évszázadon keresztül, ha nem is támogatta az egyház a halálbüntetést, de kivételes esetekben erkölcsi szempontból is megengedhetőnek tartotta. Ilyen kivételnek számított az állam joga a társadalmi rend fenntartásához, melyhez olykor erőszak alkalmazására is szükség lehet, és rendkívüli esetben a halálbüntetés kiszabását is indokolhatja.

A halálbüntetés morális szempontból való elfogadhatatlanságáig vezető úton fontos lépést jelentettek Szent II. János Pál pápa szavai, aki szerint bár nem ellentétes a szabályokkal a halálbüntetés kiszabása, azonban nincs rá szükség. Az igazságszolgáltatásnak ugyanis megvannak már az eszközei arra, hogy az elkövetőket ártalmatlanná tegye. A halálbüntetés pedig csak „ultima ratio”-ként szolgálhat.

Az 1995-ben megjelent Evangelium Vitae kezdetű pápai dokumentum később további korlátozásokat vezetett be, mely szintén része lett a katekizmusnak: halálbüntetés kiszabása esetén kétséget kizáróan be kell

bizonyítani a bűnösséget, és semmilyen önkénynek nem lehet teret adni.

A korábbi egyházfő által is támogatott folyamatot fejezte be tehát Ferenc pápa, aki egyértelművé tette:

az élethez való jog alapján senkit nem lehet megölni – teljesen mindegy, hogy vétkes vagy nem. A halálbüntetés az emberi méltóságot sérti.

Egy másik megközelítésből hoztátette még, hogy az elkövetőnek mindig meg kell adnunk az esélyt a megjavulásra. Ha ez bekövetkezik, akkor nem érdemel halálbüntetést. Ha viszont kiszabják rá a halálbüntetést, a megjavulás esélyét is elveszük tőle.

Az újítást egyházon belül sem fogadták egységesen. A kléruson belül különösen az ún. konzervatív-traditionalista körök kritizálták a pápai kinyilatkoztatást. Ők ragaszkodnának az eddigi állásponthoz, miszerint bizonyos feltételek mellett továbbra is indokolható a halálbüntetés kiszabása. Sőt, úgy gondolják, hogy a tilalom a Szentírásból sem levezethető, és az egyháznak ragaszkodnia kell a Bibliában foglaltakhoz. Az olasz moráleteológus, Martin M. Lintner erre csak annyit mondott, hogy „a rabszolgaság tilalmáról sem ír semmit a Szentírás, mégsem tartjuk azt elfogadhatónak”.

Bár hajlamosak vagyunk azt hinni, hogy a katolikus egyház tanítása öröktől fogva változatlan, amihez az idők végezetéig ragaszkodni kell, a gyakorlatban ez nem így van. A Szentírás ugyan nem változik, de számos példa van az egyház történelmében arra, hogy a „Szentírás szellemisége” alapján a hagyományok újra és újra átértékelődnek.

Ilyen volt a kamatszedés tilalmának eltörlése a középkort követően, hiszen a megváltozott gazdasági rendszerben nem volt szükség többé a rendelkezésre. De az egyházi tanok fejlődésére volt példa az is, mikor a II. Vatikáni Zsinat kimondta, hogy „a házasság azonban nem csupán az életadásra alapított, hanem a személyek közötti fölbonthatatlan szövetség épp úgy igényli, mint a gyermek java, hogy a házastársak kölcsönös szerelme helyes módon jusson kifejezésre, fejlődjön és érlelődjön. Így még akkor is, ha nélkülözniük kell a sok esetben forrón óhajtott gyermekáldást, a házasság megmarad mint teljes életközösség, s megőrzi értékét és fölbonthatatlanságát.”

Összeállította és fordította: Sáhó Eszter

Füle Lajos:

Kereszt

**Visszük...Mindenki mást,
mindenki másként,
de - a magáét.**

**Az átháríthatatlant,
a megközelíthetetlent,
az el-nem-dobhatót.**

**Súlya alatt roskad a váll,
süpped a föld,
mélyül az ösvény.
Nem szállhatunk, ahogy a
léggömb,
nem sodorhat tova a szél,
földhöz kötöz, sorshoz kötöz,
terhével óv,
terhével áld meg.**

Mert mi, nők, köszönjük szépen, jól va- gyunk

Valóságos aknamezőn érezhetjük magunkat mostanában, valahányszor a nőiségről és az anyaságról, a családról, ne adj' isten a férfi- és a női nemhez kötődő szerepekről merészelnünk beszélni. Elég egyetlen rossz mozdulat, óvatlan lépés, és máris vicsorgó látszatformadalmárok gyűlnek körénk, hogy aztán szigorú mantráikkal győzködjenek bennünket arról, mit is jelent valójában nőnek lenni.

Persze az igazi harc már jó ideje a teremtés rendje ellen zajlik. A kezdetben még értékes és jogos emancipációs törekvések hamar a valóság meghamisításába torkollottak, az elnyomottak pedig elnyomókká váltak. Ezért fordulhat elő, hogy amikor Zorigt Burtejin, az Amnesty International Magyarország nemek közötti egyenlőséggel foglalkozó szakértője „emancipációs ismeretek” tárgyából oktatja olvasóit, úgyszólván teljesen elfelejti, hogy céljaik legnagyobb része réges-régen megvalósult. Az igazság ugyanis az, hogy Magyarországon a nők egyáltalán nincsenek elnyomva. Munkaerőpiaci és tanulási lehetőségeik szinte korlátlanok, szakmailag megbecsültek, és szabad akaratukból dönthetnek arról, hogy életük középpontjával a karriert, a családot vagy éppen a kettő közötti kétségkívül nehezen megteremthető egyensúlyt választják.

Nem, a valódi cél már jó ideje nem a nők helyzetének javítása vagy a nemek közötti egyenlőség kiharcolása. Inkább egy eltorzult, inverz irányba vágatunk, egy olyan világ felé, ahol valaki alkalmatlansága ellenére is pozícióba kerülhet, csak azért, mert nő: és ahol az anya akármikor és akárhányszor nemet mondhat magzata életére - csak azért mert nő.

Zorigt Burtejin és társai harca a nemek egyenlősége helyett a hatalom megragadásáról szól. Legfőbb fegyverük a jog, ugyanaz a megfoghatatlan, épp ezért korlátlanul formálható

massza, amelyre hivatkozva a Nyugatot a kulturális és vallási hagyományok lerombolásába kezdett. És bizony jaj annak, aki a családról, anyaságról és kiteljesedésről mint egymáshoz kötődő fogalmakról beszél: erőszakos felszabadítóink a „szolidaritás” és a „tolerancia” szivárványos lándzsahadával sietnek felénk.

A legnagyobb ellentmondás, ami a radikális feminizmus és a nemek „új egyenlőségét” hirdetők rendszerében rejlik, hogy bár szüntelenül az egyéni döntés szabadságáról szónokolnak, mégis megkövezik azt, aki bármilyen felületen arról beszél, hogy számára a családanyaság jelenti a kiteljesedést. Mert az nem menő, nem haladó, az nem a mi narratívánk. Rendelkezz úgy a méhedről, ahogyan mi akarjuk! Férfiként pedig álmodni se merj róla, hogy bármit is mondatsz - hacsak nem válsz a női mozgalmak engedelmessé kiszolgálójává.

A kérdés nem világnézetekekről szól. A normalitás és az abnormalitás küzdelmének vagyunk szemtanúi – a fogantatáskor belénk teremtett, nemiségünkbelől adódó vágyak és készítmények elnyomásának és deformálásának nyelvbe, kultúrába, oktatásba és politikába oltása zajlik. Emiatt indulhatott azonnal rágalomhadjárat a családokért felelős miniszter ellen, miután kijelentette: nőként nem kell versenyeznünk a férfakkal. Nem kell választanunk a gyermekvállalás és a komoly szakmai munka, a felelősségteljes beosztás között. És igen, felesleges életünk minden pillanatában azért küzdeni, hogy legalább olyan jelentős beosztással és legalább akkor fizetéssel rendelkezünk, mint a másik. Ugyanis ez mind egyéni élethelyzet, tudás, képesség, akarat – és döntés kérdése, amelynek szabadságát a női mozgalmak egyébként oly elszántan hirdetik.

Sosem volt még olyan stresszes nőnek lenni, mint manapság. Azt sugallják nekünk, hogy folyamatosan mérjük össze tudásunkat, pozíciókat, képességeinket a férfiakéval, küzdjünk meg velük, harcoljunk ki magunknak és valósítsunk meg mindent, folyamatosan álljunk ki magunkért. Csakhogy mire észbe kapunk, rájövünk: nincs olyan, hogy a negyven az új húsz. Halálosan egyedül maradunk, rosszabb esetben társ és

gyermek nélkül, a ránk kényszerített „magasztos” ideológiák fojtogató bőrtónében. Minden hideg, üres és visszafordíthatatlan. (...)

Mert, mi, nők, köszönjük szépen, jól vagyunk! Csetlünk – botlunk, mesz-sze a tökéletességtől. Vágyunk a társra és tovább akarjuk adni az életet. Azért lehetünk erősek, mert meg tudjuk hozni a saját döntéseinket az életünk minden területére sunyin belopózó ideológiai mozgalmak manipulációja nélkül is. A férfiakat nem elnyomni, hanem kiegészíteni akarjuk. Elég szabadok vagyunk ahhoz, hogy ne csak magunkra gondoljunk. És ha ez valakinek nem tetszik, akkor az tényleg nem érti, hogy mit jelent nőnek lenni.

Kincses Krisztina- Magyar Nemzet

Mária szobra a kertben

**A kertben áll.
Bús. Széteső.
Belepi burján,
mossa eső.**

**A szitáló
lassú cseppek
orrahegyéről
lecsepegnek.**

**Az embereknek
Krisztust adott.
Az emberek közt
elhagyatott.**

Dsida Jenő, 1934

ÍGY TESSZÜK TÖNKRE A GYERMEKEINK ÉLETÉT?

Neveléskutató is megerősítette: még nem ismerjük eléggé okoseszközeink hatásait. Emlékszem arra, mikor az első tévémet vettük és arra is, hogy kértem apámtól, szedjen ki nekem olyan kis embereket a dobozból, mert játszani akarok velük. Meg arra, hogy tévénézés közben, egy erőszakos jelenetnél apám hirtelen letakarta a szemem a kezével. Akkor hallottam először, hogy „nem neked való még”.

Innentől kezdve persze nagyon érdekelt, hogy mik is azok a dolgok, amik nem nekem valók. Akkoriban még a felnőtt tartalmakat nem választották külön. Így láthatam horrorfilmből részletet 6 évesen. Ez életem eddigi legdurvább rémálmát hozta rám, amikor is éjjel felébredve is magam előtt láttam azokat a jeleneteket. Belém égett. Eközben 1986 körül járunk, amikor is a maihoz hasonló képernyőszennyezés még sehol nem volt.

Biztosan kommunikáltam ezt valahogy a szüleim felé, de a gyermekek lelki világa nem volt benne a top ötben akkor, mint közéleti téma. 12 éves koromra már több klasszikusabb horrorfilmet láttam a tévében. Ennek következményeként évekig minden este azért imádkoztam, hogy ne álmodjak velük. Persze annak ellenére, hogy nem tudtam ellenállni a megnézésüknek, ami a járásomra viszont nagyon károsan hatott. A gyermekkori szorongásaimat felerősítette.

Az ötéves kisfiam rendszeresen olyan sztorikkal jön haza az oviból, amik a virtuális világban, vagy valamely képernyő mögött élő mesebeli lényekről szólnak.

Tisztában van a legújabb videójáték-trendekkel, mert a játszópajtásai beszámolnak arról, hogy miket látnak, és miket éreznek a látottakkal kapcsolatban. Nálunk nincs kitiltva a tévé, mint valami gonosz, rendszeresen néztünk már velük klasszikusokat, némelyiket természetesen már közel százszor. Ha valamely jelenet sok volt és felemlegették, akkor azt sokszor átbeszéltük, kijátszottuk, kirajzolták, megvan annak a módja, ahogyan egy kisgyerek feldolgozza azt, amit lát.

Minden egyes képkocka, hangeffekt egy fizikai jelet küld az idegrendszernek, amit az igyekeznek a helyére tenni. Beleilleszteni a világról alkotott képébe, tudásába. Így vagyunk összerakva. Minden inger egy-egy homokszem, és ebből 30 éve még csak pár gramm jutott egy-egy gyerekre. Most az a helyzet, hogy ugyanaz az idegrendszer mázsányi ingert kéne, hogy feldolgozzon. Ez fizikailag lehetetlen. Gondoljunk bele abba, hogy saját élményeink közt is mennyi film van, amikről, miután láttunk, mennyi ideig beszéltünk róla. Mert hatással volt ránk. Minden képi inger, virtuális élmény ugyanúgy hat és lenyomatot képez a gyermekben, felnőttben egyaránt. Az idegrendszernek dolga van vele.

Biztos vagyok abban, hogy sok szülő áldásként tekint az okoseszközökre, hiszen „nagyon jól” lefoglalja a gyereket, a gyermek pedig örül, hiszen zseni idegrendszernek egy hatalmas adag stimuláns drog hatása jut minden egyes perccel, amikor is a kezébe veheti a kütyüket.

Megkérdeztük Uzsálné Pécsi Rita neveléskutatót, mi a véleménye erről, ugyanis nemrégiben jelent

meg ebben a témában Fejleszt vagy rombol? – Kulcs az okoseszközök okos használatához címmel egy könyve.

Az okoseszköz és az éretlen idegrendszer találkozása nem játék, fontos, hogy tisztában legyünk azal, hogy mi a tét.

Pécsi Rita azt mondja, hogy az óvodás kisgyermek agya még rendkívül éretlen, és a képernyőzés nemhogy nem fejleszti, hanem sok szempontból gátolja a fejlődését. Számos kutatás bizonyította, hogy komoly következményei vannak a gyerekek rendszeres eszközhasználatának. Az agykutatók egyértelműen azt javasolják, hogy saját eszközük semmiképpen ne legyen az ovisoknak, és a napi fél órát ne lépje túl a képernyőzés, ami egy-egy mese megnézése - a szülővel együtt. Sajnos a gépek sugárzása tartalomtól függetlenül, önmagában is veszélyes, mert az 5 évesek koponyacsontja sokkal vékonyabb, mint a felnőtteké, így a sugarak tízszeres mélységben érintik az egyébként is rendkívül éretlen és érzékeny agyi területeket.

Miért ne adhatnánk oda neki játszani? Olyan jól leköti! A XXI. században vagyunk! Le fog maradni... - szoktak érvelni a szülők.

Nagy tévedés, sőt, az ellenkezője igaz! Miről is maradnak le? Nem túlzás azt állítani, hogy a rendszeres géphasználó kisgyermek lemaradnak agyuk egészséges kialakulásáról, a társas kapcsolódáshoz szükséges készségek kifejlődéséről, ezért tanulási-, és magatartászavarokkal, sőt függőségveszéllyel számolhatunk. Természetesen nagy a csábítás, hiszen szinte semmi nem versenyezhet a gépi gyerekvigyázóval - ugyanis a testérezkelést is kikapcsolja a képernyőzés -, ezt nyilván minden szülő tapasztalja is, amikor még a szájuk is tátva marad, és szinte mereven ragadnak a monitorra... És ez nem koncentráció, hanem transzállapot, nincs mit tagadni!

A neveléskutató szerint az idegrendszernek ebben az életkorban valóságos tapasztalatokra és rengeteg mozgásra van a legnagyobb szüksége. Ilyenkor minden egyes tapasztalattal újabb szinapszis-agyi mintázat - alakul ki, amit a következő élethelyzetben már tud használni, tehát tanulási folyamat zajlik. Ilyenkor kellene kialakulnia azoknak a pályáknak, amelyekkel majd ír, olvas, számol, gondolkodik a gyermek az iskolában és a hétköznapi életben. Úgy képzeljük el, hogy a mozgások és a változatos érzékelés nyomán (tapintás, szaglás, látás, hallás, egyensúly, nagy- és kismozgások) jönnek létre a fontos idegi kapcsolatok. Ha ezeket nem kapja meg nagy mennyiségben a gyermek - és a gépi tapasztalatok nem alakítják ki ezeket a pályákat! -, akkor nem fejlődik megfelelően az idegrendszere. Magyarán: tanulási nehézségekre számíthatunk. A figyelemzavaros kisiskolások száma például ugrásszerűen megnőtt, aminek egyik legfőbb oka éppen az okoseszköz-használó óvodásoknál kereshető - bizonyították a nemzetközi és magyar kutatások is.

Érdekes elmondani a szülőknek, hogy a képernyőhasználat ugyanazokat az agyi területeket sérti, mint a kábítószer! A népszerű Minecraft például kábítószerként nyilvántartott játék, mert ugyanarra a mechanizmusra épül, mint a szerencsejátékok, azaz nagy mértékű függőséget okozó anyagot, dopamint termel. De az okoseszköz-használat akadályozza a beszédfejlődést, csökkenti a tanulási képességet, gátolja a kötődésképességet, az indulatkezelési és memóriazavarokat okoz. Döbbenetes, hogy már digitális autizmusról cikkeznek a szakírók! Ez azt jelenti, hogy ugyanazokat a tüneteket váltja ki a gép az egészséges kisgyermeknél, mintha autizmus zavarral született volna...

És a fentiekben a feldolgozhatatlan mennyiségű és minőségű tartalmakról még nem is szóltunk! - folytatja Pécsi Rita. Valóban nem maroknyi homok a megterhelés, hanem mázsányi, sőt, mivel naponta egymásra rakódnak a feldolgozatlan élmények, így tonnányi terhet cipel az idegrendszerük! Kim Payne, a neves angol kutató mutatta ki az úgynevezett „sok sokkja”-hatást. Ez nagyon röviden fogalmazva azt jelenti, hogy a jóléti társadalomban túl sok információval „megkínált” gyerekek idegrendszere (túl sok játék, túl sok program, túl sok képernyő, túl erős tartalmak) ugyanúgy védekezik, mintha háborús traumákat élt volna át! Depresszió, pánikbetegség, kényszeres tevékenységek stb.

A legnagyobb gond az, hogy ezek a problémák nem mindig azonnal jelentkeznek, de hosszú távon biztosan bekövetkeznek.

Fontos lenne, hogy meghallják a szülők, hogy ezek a figyelmeztetések nem a nagyihogásról szólnak, örülhetünk, amíg nevelési kérdésként gondolhatunk az okoseszközhasználatára - bármilyen nehéz küzdelmet is jelent ez alkalmanként -, de nem terápiát, vagy elvonókúrát kell kétségbeesetten keresnünk. Azt hiszem, komoly üzenete van annak a ténynek is, hogy a Szilícium-völgy kutatói, az okoseszközök fejlesztőmérnökei óvodás korban egyáltalán nem adnak a gyerekek kezébe kütyüket, majd komoly összegeket fizetnek azért, hogy ilyen szempontból „fertőtlen” iskolába - azaz kütyümentes intézménybe - járassák őket legalább 12-14 éves korukig. Bizonyára tudják, hogy mitől óvják őket, és azt is, hogy nem maradnak le semmiről... sőt!

Forrás:
SZEMLELEK portál

Videó-ajánló

Egyperces rajzfilm az apaság lényegéről

Mohammad Reza Kheradmandan iráni rövidfilmrendező egy egyperces rajzfilmet készített „Apa” címmel, amely tökéletesen illusztrálja az apák fontosságát az életünkben.

Az apák elengedhetetlenül fontosak, és ha hiányoznak az életünkből, nagyon drága árat fizetünk – mi személy szerint, de a társadalom is.

A számos díjat elnyert film rendezője elmondta, hogy az animációs film ötlete még azokból az évekből származik, amikor édesanyja rákban szenvedett, és édesapjára hárult a család összes baja, gondja és feszültsége. „Sok áldozatot hozott, hogy átsegítse a családjunkat a

betegség okozta nehézségeken”- mondta a rendező, aki arra akarta felhívni a figyelmet, hogy az apja volt a család oszlopa.

A film eljutott a világ számos pontjára. Kheradmandan elmesélte, hogy többek között egy Svédországban élő nőtől is üzenetet kapott. A nő apja Iránban élt, és három éve megszakadt közöttük minden kapcsolat. A nő a film hatására 10 perce át zokogott, majd felhívta apját telefonon, és kölcsönösen megbocsátottak egymásnak. Az üzenetben a nő köszönetet mondott a rendezőnek.

„Azt hiszem, az apaságot a világon mindenhol ugyanúgy értik – mondta a rendező. – A film nyomán megértettem, hogy az ilyen történetekkel megindíthatom az embereket, és összehozhatom őket vallásuktól, kultúrájuktól és faji hovatartozásuktól függetlenül. Mindenkinek van apja, és tud azonosulni ezzel a gondolattal. Nagyon büszke voltam a sokaktól érkező pozitív válaszokra.”

Forrás : Internet

Rómeó és Júlia nem csókolózott moziban

Nényei Pál

Minden kornak megvan a szerelmi szokásrendje, hogy hogyan illik udvarolni, hogyan illik kezelni egy párkapcsolatot, mi egy kapcsolat dinamikája, mikor illik házasságot kötni, vagy összeköltözni, a testi kapcsolathoz illik-e házasságot kötni vagy nem...

Abban a korban, amikor a Rómeó és Júlia játszódik, az volt a szokás, hogy a lányoknak nem illett kimutatni érzéseiket, és csak annak a fiúnak az udvarlását fogadhatták, akit a szülei kinéztek nekik; együttjárás nem volt, csak rövid jegyeség, de gyakran még az sem – a családok elég gyorsan elrendezték mindent és összeházasították a – mai szemmel nézve – meghökkentően fiatal párt. Júlia leendő férje is megvan a darab elején, egy roppant csinos, jó modorú, finom neveltetést kapott herceg, Párisz (de nem az almás srác, az Ida-hegyi alpásztor!), Júlia meg rendes lány, úgyhogy elfogadja szülei döntését, és készül az esküvőre – hiszen már megvan hozzá a kora. Tizenégy éves.

Borzongunk

Szokás manapság borzongani, hogy micsoda borzasztó rabságban tartották a régiek a szerelmet, mert olyanokat mondtak, hogy a párválasztásban nem jó vezető a szerelem, meg hogy a szerelem majd úgyis megjön a házasságban, és ez mennyire rossz volt. Szokás ma mondani, bezzeg ma mennyire jó, hogy mindenki ahhoz mehet, akihez akar, és azt választhatja, akibe beleszeret, és a szülőknek kuss a neve.

Persze könnyű nekünk borzongani a múlt szokásain. Épp annyira könnyű nekünk borzongani rajtuk, mint nekik rajtuk: biztos mélységesen megdöbbenének rajtuk a 16. századiak, ha látnák, hogy manapság meg nem nagyon illik házasodni, viszont hosszan illik együtt járni, és kézen fogva kell menni az utcán, és a moziban, a sötétben csókokat illik váltani, miközben pörög az akciófilm, és biztosan megbotránkoznának, ha meglátnák, hogy manapság furcsa az, ha valaki azonnal esküvőt tervez, vagy úgy akar házasságot kötni, hogy előtte még nem volt szexuális kapcsolata leendő házastársával, sőt, nem is éltek együtt, és még nem

végezték el az egyetemet, le sem doktoráltak még, és nincsen saját keresetük. Élünk bármelyik korban, a szokások így is, úgy is kialakulnak, és a többség egész addig elfogadja azokat, amíg nem jön egy új szokásrend, ami elsöpri a régit.

Júlia kockázat

Júliának Rómeó az első szerelme, és mindent kockára tesz. Kinn áll éjszaka az erkélyén, és bevallja, hogy Rómeónak azonnal odaadná magát. De ha ettől azt hinné Rómeó, hogy na, ez egy könnyű préda, megkapható kislányt találtam, végre, lesz egy jó éjszaka, aztán csá!, akkor itt Júlia világossá teszi, hogy csak akkor lesz az övé, hogyha feleségül veszi. De akkor azonnal! Micsoda bátor lány ez a Júlia! Hiszen ha azonnal házasságot kér Rómeótól, azzal lehet, hogy egy életre elijeszti magát! Hány fiú nem kullogna el szomorúan Júlia ablaka alól? „Azonnal esküvő? Ez a lány megőrült.”

Micsoda bátor lány ez a Júlia! Hiszen el

is vesztetheti legnagyobbszerelmét. De mégis

csak így nyerheti meg élete igaz szerelmét! De van értelme unalmasan, tét nélkül markolászni egymás fenekét, és szerelemnek nevezni azt, ami igazából csak tocsogás a langyos lábvízben? Radikális kérdés, de Shakespeare műveinek olvasói újból és újból átélhetik, hogy olvasás közben akarva-akaratlan ennyire radikális kérdéseket tesznek föl magunknak...

A szerelem nem vak

Júlia nem gondolkodik olyasmiken, hogy de még alig ismerem, azt sem tudom, mennyit keres, és mi a kedvenc zenekara, mit tanul, és mit olvas szívesen, milyen márkájú autója van, és milyen az ágyban! Ő egészen biztos abban, hogy megtalálta az igazit.

Mert a szerelem nem vak, hanem épp hogy igazán látóvá tesz; mert a szerelmes ember szeme megnyílik, és meglátja a fizikailag látható világon túli igazságot. Aki igazán szerelmes, az egy pillanattal megismeri kedvesét.

De mennyi minden állhatja útját az igaz szerelemnek! A származás, a család, az anyagiak, a különböző neveltetés és kulturális háttér, értékrend, világkép... Amikor Júlia éjszaka elmondja a monológját, akkor arról beszél, hogy Rómeó

mondjon le mindenről, még a nevééről is, mert ő is le akar mondani mindenről, hiszen szerelmesek egymásba! Micsoda nehéz feladatok ezek! De micsoda könnyű mindez, ha az ember szerelmes!

Micsoda bátor lány ez a Júlia! És micsoda leckét adott mindenkinek... ő tanította meg nekünk, mi a szerelem.

Véletlenek?

Sokan gondolják azt, hogy Rómeó és Júlia halálát véletlenek és félreértések sorozata okozza. A tragédia dramaturgiai rendszerében igaza van ezeknek az elemzőknek. De mondhatjuk azt is, hogy Júlia és Rómeó teljes életet éltek: megtalálták az igaz szerelmet, összeházasodtak, szerelmük beteljesedett, miért élnének tovább? És azt is mondhatjuk: aki annyira szerelmes, mint ők, aki, hogy kedvesével egyesülhessen, lehántja magáról páncéljait, aki legyengíti az immunrendszerét, mert minden, amivel saját biztonságát védi, minden, ami önzés, eltávolítja szerelmesétől; aki képes ennyire védtelen és kiszolgáltatott lenni, aki képes szerelmes lenni, az nem e világra való...

Haláluk oka épp az, hogy szerelmükben nem ismertek gátakat. De mondhatjuk azt is: haláluk oka épp az, hogy megismerték és meg is élték az igaz szerelmet. Ebben a darabban nem az a legtragikusabb, hogy ők mindketten meghalnak... hanem az, hogy a szerelem talán nem is e világra való.

De mégis csak az él igazán, aki szerelmes – micsoda szörnyű ellentmondás! Micsoda hátborzongató antinómia! És főleg azért hátborzongató, mert erős a gyanú, hogy igaz.

Pelenkák

Sok viccelődésre adott okot, ahogy az utókor elképzelte Rómeót meg Júliát, aki túlélte. És Júlia ezekben a mókás továbbbírásokban elkezd gyerekeket szülni, szoptatni, pelenkázni, és Rómeó meg elkezd más nőkre kacsingatni, mert nehezére esik a zsémbes felesége, akinek egy kicsit mindig kakiszagú a keze, és ahelyett, hogy az ágy örömeiben részésitené férjecskéjét, mosogat és tereget éjszaka.

De Shakespeare a hőseit szerencsénkre nem mindenféle pelenkák, szoptatás, mosogatás és hétköznapi házimunkákba bonyolította, inkább írt egy tragédiát a házasságról.

Mert az Othellót olvashatjuk úgy is, mint-ha a Rómeó és Júlia folytatása lenne...

De ez már egy másik történet.

Reméljek? Szakítsak? – Tizennyolc biztos jel

Középiskolás koromban egyik rossz kapcsolatból a másikba mentem. Mi mindent eltűrtem azért, hogy legyen mellettem valaki!

Közben magány és bizonytalanság gyötört. Sok fájdalmas tapasztalatom alapján született meg az alábbi lista: azok a magatartásformák, amelyek biztosan jelzik, hogy a párcsapat nem fog működni – mondja Crystalina Evert.

Bizonytalanság esetén a kapcsolat pozitívumai megnehezítik a döntést. Ebben a helyzetben sokat segíthetnek az alábbi szempontok. Merj őszinte lenni! Ha bármelyik magatartásformát felfedezed a párodban, vedd vészjelzésnek, és lépj ki a kapcsolatból! Intő jel, ha:

- ismételten mondanod kell, hogy hagyja abba
- úgy érzed, hogy meg kell változtatnod őt
- pornót néz
- megüt, ellök, vagy olyasmit tesz, amivel megijeszt
- iszik vagy drogozik
- nem zavarja, ha hazudsz a szüleidnek
- eltávolít Istentől
- lekezel, leiskoláz, s közben úgy tesz, mintha csak humorizálna
- becsap
- hazudik
- mással is flörtöl
- büntudatot ébreszt, hogy elérje nálad, amit akar

- mindig nehezményezi, ha a családdal vagy
 - lerázza vagy rád hárítja a felelősséget a tetteiért
 - helytelenül viselkedik, és ezért másokat hibáztat vagy a mültra hivatkozik
 - nem bír önálló lenni nélkül
 - nem bírsz önálló lenni és tiszta maradni vele
 - a kapcsolat előírja, hogy milyen legyél; nem engedi, hogy az legyél, akivé érzed, hogy lenned kell
- Ezek nem apró bakik, hanem egy tragikus házasság biztos előjelei. Ne reménykedj, hogy majd csak megváltozik, és olyan lesz, amilyennek szeretnéd! Vagy már most olyan, vagy nem olyan, és alapvetően nem is fog megváltozni. Crystalina hozzát teszi, hogy az egyik előadása után odajött hozzá egy asszony, és kérte, mondja el a fiataloknak az ő példáját. "Hallgattam, ahogy felolvasta ezt a listát; a férjemre mindegyik megállapítás igaz volt... Annak idején azt hittem, hogy a szerelmünk erősebb, hogy majd megváltozik – de csak rosszabb lett. Ma már három gyerekünk van, és válnunk, borzasztó az egész. Kérem, mondja el a fiataloknak, hogy ha ezeket a figyelmeztető jeleket tapasztalják a párcsapatban, meneküljenek!" Isten a legjobbat akarja neked. Sugallatot ad, hogy megérezd, ha valami nincs rendjén a kapcsolatban. Barátokat ad, akiktől megerősítést kérhetsz a szakítás nehézségeiben. Fontos, hogy te is a legjobbat akard magadnak, és merd megtenni a szükséges lépést. Ha imádkozol ezért, Isten bármilyen helyzetből ki tud hozni!

párKatt.hu (Forrás)

Paradicsomi humor

Isten letekint és észreveszi, hogy miközben minden állatnak van párja, Ádám nagyon magányos...

Úgy dönt hát, hogy neki is alkot társat. Odalép hozzá és így szól:

– Ádám, te vagy a legnagyobb teremtésem, ezért a legcsodálatosabb társat adom melléd. Epedve vágyik majd rád és senki másra, áhitattal pillant még a földre is, ahová lépsz. Ragyogóan intelligens és gyönyörű leszel, szolgálatodra áll, lesi minden parancsodat. Egy karodba és egy lábada fog kerülni.

Ádám kissé elgondolkozik, majd megkérdi:

– Mit kaphatnék egy bordáért?

HÁNY ASSZONY LAKIK KEDVESEMEN?

Egy, aki a hóesésben kergetőzni nem átal,
Egy, aki ezt fejcsóválva nézi nagy hólapáttal.
Egy, ki ezer apróságon nevet a zöld kölykökkel,
Egy, aki csak néz kacéran, hadd forrjon a vérem fel.

Egy, aki terheket cipel, arcán ólmos fáradtság,
Egy, ki sóvárogva várja, hogy öröme nőgassák.

Egy, aki a szent keresztet dicséri szent imákkal,
Egy, aki hibát lel abban, mi szerintem hibátlan.
Egy, ki mindig szorgalmasan leszedi a pókhálót,
Egy, ki ledől zsák-fáradtan, álom után sóvárogón.

Egy, ki bármi szíreszóra szalad, ugrik elébem,
Egy, aki megbántva könnyez, na, ezt jól elintéztém!

Egy, ki magvam ringva hordja, nagy pocakká növeszti,

Egy, ki hegytetőn barangol, Istennél megfürödni.

Egy, ki szervez, tervez, rendez, kiméri a jövődőt,

Egy, ki gyerekké gubózik, kínok tornya ha rádólt.

Egy, ki tudja, cipő-ruhaméretét hét embernek,
Egy, ki ezzel kergetőzik, mint egy lökött kisgyermek.

Egy, ki bölcs a vásárlásban, itthon semmi nem fogy ki,

Egy, ki elfelejt fogkefét vagy vécépapírt hozni.

Egy, ki gyomlálja a kertet, növény sarjad nyomában,

Egy, ki deszkalapra pingál, növény indáz a fában.

Egy, ki alszik a színházban, álltó helyben majd feldől,

Egy, ki a vízben oldódva ringatózik, mint sellő.

Egy, ki este félve lépdél, merről tör rá erőszak,

Egy, ki szikrázó keményen kergeti el a rosszat.

Egy, ki a konyhában zsongít utaztató ízekkel
Egy, ki saját főztjét szidja: sótlan, főtlen, ízetlen.

Egy, ki nem megy táncba juszt se, kucorog a sarokban,

Egy, ki középen riszálja, és a parkett felrobban.

Egy, ki százezer méterrel a föld fölé fellibben,
Ilyen nincs, nekem mégis van – de nehéz ezt elhinnem!

Lackfi János
Forrás : Internet

Kis bűn és nagy bűn

Elmegy egy bölcs sztarechez két ember. Az egyik nagy bűnt követett el, megölt egy embert. A másik csak úgy elment. Az öreg az elsőnek azt mondta,

hogy hozzon egy nagy követ. A másíknak azt mondta, hogy töltse meg a zsákot kövekkel és hozza oda neki.

Amikor visszatértek a kövekkel, akkor azt mondta nekik az öreg, hogy vigyék vissza a köveket oda, ahonnan hozták. Az első gond nélkül visszavitte, mert emlékezett rá, hogy honnan szedte fel, a másíknak csak állt tehetetlenül.

Azt mondta az öreg: ez a különbség a súlyos és a kis bűnök között. A súlyos bűnre odafigyelünk, tudjuk mit tettünk, meg tudjuk bánni. A kis bűnöket jelentékteleneknek tartjuk, nem figyelünk fel rájuk, pedig a zsákban csak gyűlnek és gyűlnek és egyre nehezebb a teher, miközben nem tudjuk lerakni a vállunkról, mert mivel elfelejtettük vagy nem is tulajdonítottunk neki jelentőséget, nem tudjuk, mit kellene leraknunk.

Forrás: Karizmatikus.hu

A vágyakról

Simon András gondolatai

Ne szeresd, de ne is gyűlöld a vágyaidat, hanem egyszerűen végy róluđ tudomást! Csak úgy kerülheted el, hogy függő viszonyba kerülj tőluđ, ha nem akarod mindenáron elnyomni vagy beteljesíteni őket. Attól függően, hogy helyesen döntesz-e felőluđ, vágyaid fölépíthetık, erősíthetık, de tökéletesen szét is roncsolhatják személyiségedet.

Ha görcsösen ragaszkodsz hozzájuk, rabul ejtenek anélkül, hogy teljesülnének, s így egy kis örömet szereznének neked. Ha azonban törvénytisztelő farizeusként megkövezed őket, mégis új életre támadnak, és még gonoszabb erővel vetik rád magukat.

Legyenek vágyaid, mert ezek rengeteg érzést és energiát szabadítanak fel benned, amelyek gazdagítják személyiségedet! Attól azonban óvakodj, hogy annak alapján ítélđ magad sikeres vagy sikertelen embernek, hogy vágyaid valóra váltak-e vagy sem!

Ha boldog akarsz lenni, el kell tudnod vonatkoztatni a sikertől és a sikertelenségtől, mert ezek az örökkévalóság felől nézve teljesen érdektelen fogalmak. A boldogság titka a szeretet képességében rejlik. Ha valamire érdemes tehát vágyakoznod az életben, az egyedül a szeretet képessége.

Nemcsak a beteljesült vágyak feletti öröm, hanem a kielégíthetetlen vágyak miatti fájdalom is gazdagíthatja szeretetedet. S ha mind ezt elfogadod, lassan felizzik benned a parázs, amelyhez melegedni járnak az emberek.

Forrás: Internet

Lilahagymás-sajtos bundás kenyér

Hozzávalók 2–4 személyre

4 vastagabb szelet toastkenyér

1 lila hagyma

12 fürjtojás vagy 4 tojás

1 kis pohár Mizo laktózmentes tejföl (15 dkg)

15 dkg Mizo trappista sajt
só

frissen őrölt fekete bors

Kisebb sütőtálat sütőpapírral bélelünk, szorosan egymás mellé be rendezzük a kenyeret. Megpucoljuk és felkarikázzuk a hagymát, elosztjuk a kenyéren. A tojást elhabarjuk a tejföllel és a reszelt sajttal, ízesítjük sóval, borssal, és a kenyérre öntjük. Előmelegített, 180 fokos sütőben aranyszínűre sütjük.

Vida Zoltánné ötletét

Ritecz Erika „tesztelte” és nyújtja át Önöknek

„...szárnyra kelnek, mint a sasok...”

Új esztendőt kezdtünk januárban. S ezzel együtt magamban is számot vettem, mit kéne talán máshogy tennem. Covid járvány ide vagy oda, elfáradtam az ünnepekben. Pedig kevesebben járnak a szentmisékre, kevesebben gyónnak, nem lehet plusz programot szervezni, s mégis. Igaz, a prédikációkra ugyanúgy kell készülni, az emberek ugyanúgy szeretnének tanácsot kérni, hittanórákra sem mehetnek csak úgy felkészületlenül...

A kimerültség kicsit megijesztett. Vajon miért ilyen magas a pulzusom? Hát azért is lehet, mondta az ünnepek utáni beszélgetésünkön egy kardiológus "betegem", mert a szervezet állandóan késszen áll a bevetésre. Emiatt emeli meg a pulzust. Szemlélve, olyan ez, mint amikor a futók a startnál állnak, s várják a pisztoly dördülését. Amikor még csak várnak, már magasan jár a pulzusuk, pedig még nem futnak. Valószínűleg ez a baj csupán, s még jó, hogy most észre vette.

Na most, mit tegyek, gondolkodtam. S rájöttem, nem igazán tudok máshogy élni. A papságomhoz az előbb felsorolt dolgok mind hozzátartoznak, s nem tudom, csak egy kipipálandó feladatnak tekinteni a misézést, a hittanokat, a beteglátogatást. Azokra idő kell, s nem lehet elkapkodni... Azért pár dolgon tudok változtatni talán, például mivel még mindig nem a plébánián lakunk, így gyalog megyek misézni, s vissza. Közben van időm rózsafüzért mondani, vagy csak rácsodálkozni a világra. Mivel az utóbbi időben olvasni sem olvastam nagyon, pedig az mindig is éltetett, így előkészítettem az ágyam melletti kissekényre az elolvasásra szánt könyveket.

Látogatom ugyanúgy az embereket. A múlt hétvégén egy hat gyermekes család hívott meg,

beszélgetni, házat szentelni. Az őszy folyamán tűntek fel a szentmiséinken. Most Szent Család vasárnapján bátor-kodtam megszólítani őket. Na majd megint elfáradok, ez is megfordult a fejemben, de nem figyeltem rá, előtte este időben lefeküdtem aludni, s másnap délelőtt sokkal kipihentebben indultam hozzájuk. Megérte. Jó volt megismerni őket. Beszélgetni, gondolatokat cserélni. A hitről, a körülöttünk zajló eseményekről. Látni mit is jelent hat gyermek, akik között csupán pár év korkülönbség van. Nem csupán az idillt láttam, volt veszekedés, sértődés is. Kicsit fáradtan érkeztem tőlük vissza Siófokra, gondolataimban már az esti prédikáció fogalmazódott.

A szentmise előtt pár perccel nagy zajt hallottam a templomban. Bár nem néztem ki a sekrestyéből, tudtam, ők azok. Eljöttek a misére. Igaz kicsit hangosak voltak, de boldog voltam, hogy ott vannak. Áldozáskor pedig az egész templomot kárpótolta az énekük. Tiszta gyermekhangon énekeltek az Istengyermek, kit irgalmad közénk lehozott éneket. Sokat töltöttem általuk.

Bár sok ilyen család lenne. Akik zajosak a szentmisén. Akiknek kérdéseik vannak. Akik mernek kérdezni. S tudnak imádkozni közösen, házi szentélyüknél. Ők fogják előre vinni az országot, s az egyházunkat is. Bennem pedig felidéződik a papszentelésem: a mindenszentek litánia alatt a jelmondatomon gondolkodtam: „...de akik az Úrban bíznak, új erőre kapnak, szárnyra kelnek, mint a sasok. Futnak, de nem fáradnak ki, járnak kelnek, de nem lankadnak el...”

Vida Zoltán atya
Siófok

Csak egy pillanatot!

Rendhagyó éjféli mise, hiszen 2020-at írunk! Bizonytalan világunkban a bizonyosságot a betlehem misztériuma adja. Fények, árnyak, színek, hangulatok, illatok, érzések törnek ránk a karácsonyi templomban.

A „szentséges éj” hangulatot nem tudja semmi visszaadni, de korunkban a pillanat megörökítése kéznél van. Így készült el ez a kép is. A „galériát” nézegetve rádöbbenem, hogy milyen „beszédese” pillanatot sikerült megörökítenem. Jézus életútja egy képernyőn, születéstől a beteljesedésig... jászolban fekvő kisgyermektől a kereszten függő férfiig.

A gyermek, aki a világot készül megölelni, magához vonzani, tele reménnyel bizakodással.

Ugyanez a kéz kifestve a kereszten. Csak egy pillanatot! Bölcsőtől a kereszttig! Az ártatlanság fehérjében, a remény örökzöldje is megjelenik. A kis csillagok fényt hoznak és utat mutatnak, mindig fel és mindig Jézus felé!

Balogh Kata
Lengyeltóti

Búcsú a fegyverektől

Jócskán benne járunk már az új esztendőben, amely egy kicsit olyannak látszik, mintha most fordulna egy nagyot a világ

Én legalábbis sokkal fontosabbnak érzem ezt az évfordulót, mint egykor az ezredváltást, sőt mint az özszes eddigi új esztendőt, amit megéltem. Valahogyan most a szemünk láttára fordul a világ, vagy legalábbis rángatják erre is, arra is, s ez a ráncigálás talán soha még olyan szoros összefüggésben nem volt a személyes életünkkel, mint most. És nem is csak az életünk alakulásával, a jövőnkkel, sorsunkkal, de szó szerint a földi létünkkel avagy elmúlásunkkal. Megdöbbenő fejlemény ez, felfoghatatlan is, mert hisz nincsen háború, de mintha mégis minden fegyverre változott volna, mintha minden mondatban, mozdulatban, gesztusban, felfedezésben, örömben és bánatban fegyverek bújnának meg. A „jó” és a „rossz” rángatnak? A „fehérek” és a „feketék”? Legalábbis tele lett a világ militáns csoportokkal, amelyek mindenből fegyvert kovácsolnak, küzdenek, harcolnak. Gyakran a tegnapi céljaik ellenkezőjéért is. Véték és erény öszszeszevárása folyik a szemünk láttára, s nem kíméli barátainkat sem. Erre nem voltam felkészülve, és minden porcikám tiltakozik ellene.

Fegyver lett a szabadságjogokból, de korántsem a szabadságért, hanem éppen az ellenkezőjéért vetik be mindenhol, úton-útfélen. A szabadságjogok nevében meggyalázzák mások hitét, megbélyegzik mások gondolatait, cenzúrázzák a sajtót és a közösségi médiát, de olyan körmönfontan és szemérmetlenül, amire még Révai elvtárs is csettintene. Fegyver lett a gyülekezési jogból, a szólásszabadságból, amelyekkel egymás ellen hergelik az embereket. Az én jogom erősebb, mint a te jogod! – kiabálják teli torokból lángoló utcákon. Joglicitálás folyik, s már csak egy lépésre vagyunk attól, hogy a szabadságjogok nevében elpusztítsák magát a szabadságot a dialektika nagyobb dicsőségére. Ezt már ismerjük, láttuk, átéltük. Azaz van, aki nem. Neki megtanítanunk kell. Mert mi értjük, hogy a társadalmi méretű önpusztítás – egyben gyilkosság és pusztítás is. Hiszünk az evolúcióban, a fejlődésben a szabadságot szabályozó és biztosító jog harmóniájában. A két funkció csak együtt hatékony és értelmes. S hallom a hamis sóhajokat a fal mögül: bárcsak megszűnne a szabadság!

Az euroatlanti világban fegyver lett az emberek bőrszíne, származása, neme, „társadalmi neme”. A mindenfajta diszkrimináció elleni jogos küzdelem a harcos törzsek primitívségében új értelmezést nyert. Az egyik legnépszerűbb fegyverfajta a kvóta, az emberi ész és szellem elleni valóságos diszkrimináció. Volt ennek értelmes előzménye, mértéke, és a segítségnek van létjo-

gosultsága ma is, de a politikai jellegű kvótaharc mára szintiszta rasszizmussá vált, retrográd, reakciós anticipációk tükröképévé. A børszín, a nem, a származás értelmében felállított kimondott és kimondatlan szabályok és elvárások (néhol törvények) nem előre visznek, sokkal inkább visszavetnek. Fegyver ez is, pedig mennyi a valódi sérelem! S mennyi valódi segítség, mennyi valódi egyenjogúság kellene! Helyette maradnak a kicsinyes törzsi alkuk. Kár ezért, mert sok jó szándékú ember észre sem veszi, hogy csak egy nyílhegy, semmi más. És sóhajtozik napestig: bárcsak ezek a zárt „arányok” érvényesülnének, s nem a képességek, alkalmasságok, elhivatottságok.

Fegyver lett maga az ember. Pontosabban az embertömeg. A folyamatosan, évszázadokon át (és ma is) kirabolt, lerombolt, megalázott területek legújabb „ásványkincse”, amely áramlik Európába és az Egyesült Államokba. Az embertömeg fegyver. Irgalmasság és haszon egyben! Micsoda jótétemény. Hisz emberbarátság diktálja a befogadást, és persze haszon is, mert kell a

munkaerő vagy micsoda. Szavazat? Fogyasztó? Fegyver ez bizony, s nem emberbarátság. S milyen kiszolgáltatott ez az ember! Elszakadva közegétől, sokszor népétől, családjától, vallásától. Ez a legveszélyesebb fegyver.

Mert irányíthatatlanná és agresszívvá válik. Egy ketyegő bomba. Belegondolni is képtelenség, hova vezet mindez. Tisztán rasszista hozzáállás, hogy a bevándor-

lók milliói majd – hogyan is mondják – asszimilálódnak? Nem is: integrálódnak! Szó sincs róla. Majd akkor jön el ennek a bombának a robbanása, amikor el kell dönteni, ki integrálódjon kihez? Bizony ettől nem színebb, sokszínűbb lesz a világ, épp ellenkezőleg.

Fegyver a vallásellenesség. Kaszabolnak, hadonásznak száználmas harcos ateista törzsek, tele „elhivatottsággal” s gyűlölettel a kereszténységgel szemben. Hittel saját mindenhatóságukban s már ezerszer lejátszott gyűlöletekkel legfőképpen a katolikus egyház ellen. E fegyver gyűjt fel és rombol le templomokat, s támad szenteket, tesz fel olyan primitív kérdéseket, hogy itt Jézus, ott Buddha, amott meg Mohamed, s akkor hogyan „egy az isten”? Kicsorbul ez a fegyver könnyen, de akkor jönnek a hitetlen hívők (hátha mégis), akiknek nem kell templomba járniuk, ők maguk tapasztalták meg az Istent – találkoztak vele –, személyes kapcsolatban állnak, nincs szükség közvetítőre. Vagyis az egyházra, a kereszténységre, imára. És Mindszenty alternatíváiról beszélnek, Szent II. János Pálra támadnak, szájára veszik a Poverellót, Francescót, Szent Ferencet és mindenkit, aki imádkozni mer. Az üres templom a jó templom. Veszélyes fegyver ez is, az önteltség, a gög, s pont olyan hamis, mint a már említettek. „Bárcsak ketten lehetnének. Én és az isten! – mondják. Halhatatlan úgyis csak Én vagyok. Olvastam valahol, hogy isten meg is halt.”

Fegyverek vesznek körül minket mindenfelől. Fegyver lett a környezetünk, mert fegyverként használják a környezetpusztítást és a környezetvédelmet is. Egyáltalán nem érdekli a harcos törzseket, mi lesz a bolygónkkal. Fegyver a művészet, s milyen kiábrándító, hogy tömegével vannak lőporszemcsényi „művészek”, akik „harcosságukból” élnek. Fegyver a tudomány, fegyver a hír. Főleg az álhír. Ripacsok és celebek természettudományos vagy éppen jogi kérdésekben hakniznak. Fegyver a sport, de kifacsarva: bárcsak vesztenénk! Fegyver a karácsonyfa, fegyver a mesekönyv. És fegyver a baj, a szerencsétlenség, a betegség, fegyver a kór, a járvány, igen, fegyver a vírus. Fegyver a vakcina. Eb ura fakó, nem oltakozik a haladó! Hiszen halhatatlan! Addig biztosan, amíg meg nem hal.

Nagyot fordulhat ebben az esztendőben a világ. A világ még csak hagyján, de a világgal az ország is. Ez a mi országunk, meg a mi nemzetünk, széttagolt összességében is. Ez a vírus is egy átkozott fegyver. Kiütjük-e az ismeretlen ellenség kezéből idén? Nem tudom. Ez a vírus a legnagyobb internacionalista vagy ahogy mostanában mondják, globalista. Honnan jött, miért jött, sokan találgatják. Istentől, embertől, természettől? Van ennél fontosabb kérdés: képes lesz-e az ember felülkerekedni ezen a csapáson? S most jött el a kérdés, ami miatt mindezeket írtam. A vakcina is globalista, de megmentheti a nemzeteket is. Az embereket. Talán még engem is. Hacsak nem áll elő az a helyzet, hogy a forradalmi törzsek és eltévelyedett követők hivatkozva szabadságjogokra, eszeveszett kvótákra, élet- és istenellenes lázadásokra – száz évig is megtevesztő „természettudományos” érvekre: ellenállnak. Szerencse, hogy a szkepticizmusok mindig csak addig tartanak, míg más szenved meg, s rögtön elmúlnak, ha a szkepticus maga is találkozik a bajjal. De hát ezt a szkepticizmust is hányszor eljátszotta már az emberiség, a műtét előtti kézfertőtlenítéstől a tömeges gyermekhalandóságot kiküszöbölő oltásokig.

Búcsú a fegyverektől. Legalább ezektől, ha elbúcsúzhatnánk. Milyen egyszerű lenne! Sikerülhet? Nincs illúzióm. Pedig milyen egyszerű lenne! („Az egyszerűség a legveszedelmesebb affektáció” – írta Szerb Antal Hemingway regényéről.) De most nem is egy regényről van szó, hanem a kezdődő új esztendőről. Én bizony elbúcsúznék – egyszerűen és határozottan – a tavalyi fegyverek zajától, ricsajától, villámaintól. Csak az a gond, hogy tudom jól, a baj sohasem akar elmúlni, s ha tovaszáll is, mi, emberek mindig csinálunk magunknak újat.

(A szerző történész)
Forrás: Magyar Hírlap

Makovecz Imre által megálmodott gyönyörű katedrális épülhet Budapesten

Rendhagyó kisfilmmel jelentkezett 2021 első napján a Credo stábja. A HírTV értékvédő műsorának alkotói Makovecz Imre egyik utolsó munkájáról, egy különleges katedrálisról mutatnak be exkluzív képkockákat, amelynek megvalósulása érdekében egyre többen szállnak síkra.

Makovecz Imre „a másik Magyarország” egyik legnagyobb szellemi alakja, az elmúlt évszázad egyik legmeghatározóbb építész, akinek neve elvászthatatlanul egybeforr az organikus építészettel.

Sem a kommunizmus, sem a rendszerváltás utáni baloldali budapesti városvezetés nem nézte jó szemmel Makovecz Imre nemzeti-keresztény-polgári értékrendjét, így épületei a vidék Magyarországot gazdagítják felmérhetetlen értékkel.

Az elnyomás ellenére mégis meghatározó alakká vált, akinek munkássága valójában – amiként a műsorban fia, Makovecz Pál fogalmaz – „ég és föld közötti építészet”. Nem keverte össze az értékeket, mint manapság teszik, a jó az jó volt, a rossz pedig rossz – emlékezett vissza fia, aki az örökség ápolásán keresztül napi kapcsolatban van a géniusszal.

Makovecz Imrének éppen Budapesten nem áll egyetlen középülete sem, ott, ahol született, alkotott és meghalt. A mester élete végéig dolgozott azonban egy különleges templom tervén. A katedrális legvégső formáját halála után barátja, Nagy Ervin álmodta meg, aki a legkorszerűbb módszerekkel fejezi be a tervező munkát.

A templom, amely a szem számára is megmutatja Isten nagyságát, sokak szerint égbetörőbb és kifejezőbb, mint Gaudí Sagrada Familia-ja. Ez a terv az életmű csúcsa, a koronaékszer, miként a katedrálisról fia fogalmaz.

A templom a magyarság és az európai kereszténység szimbolikus zarándokhelyévé válhat, amely képes pasztorálni, megtéríteni, nagy hatást gyakorolni hívőre és nem hívőre egyaránt. Jelet kell adni, meg kell vallani a hitünket – fogalmazott Makovecz Pál –, hogy megérinthessük azokat is, akik számára mindez ma még távoli.

Melocco Miklós, a katedrális angyalainak tervezője szerint önvédelemből kell megépíteni a templomot. Lelkünk is megszüpül, ha olyan helyen lakunk, ahol szép épületek emelkednek – mondja.

„Magyarország, a magyarság már felvállalta ezt a feladatot. És Magyarország megint vezető lámpása lesz a Kárpát-medencének” – írta Makovecz Imre, utalva Szent Pió híres jóslatára. A mester grandiózus terve most végre megvalósulhat. Szükség van rá, hiszen „aki templomot emel Istennek, egyben szellemi közösséget is épít”.

Forrás: Internet

Nem, a katolikus szülők nem hagyhatják, hogy a gyerekek „maguk döntsenek” a hitükről!

Szükségét érzem, hogy legalább hetente egyszer elmondjam a szülőknek, amikor szóba kerül a szerepük a gyermekük lelki fejlődésében:

Te vagy a szülő!

Amikor megkereszteltetted a gyermekedet, azt mondtad, hogy átveszed a vezetést az ő lelki és erkölcsi fejlődésében. Az a gondolat, hogy ráhagyod a gyermekedre, hogy ő döntse el, hogy részt vesz-e ebben, a kötelességed elhanyagolása.

-Felteszem, a jó szülők nem hagyják, hogy a gyermekük döntse el, akar-e menni iskolába.

-Felteszem, a jó szülők nem hagyják, hogy a gyermekük határozza meg az érendjét.

-Felteszem, a jó szülők nem hagyják gyermekükre, hogy eldöntse, mikor fekszik le. Úgy képzelem, a jó szülők nem hagyják, hogy gyermekük döntse el, engedelmessékedik-e szüleinek.

-Azt hiszem, a jó szülők nem hagyják, hogy gyermekük határozza

meg élete egy csomó fontos és szükséges aspektusát.

-Talán ahogy a gyermek növekszik, kap több mozgásteret, de csak azért, hogy jó döntéseket hozzon.

-Mi a fenéért kezeljük úgy a hitet, mintha ez annyira személyes és

egyedi dolog lenne, hogy a gyermek döntsenél el, akar-e részt venni építésében?!

-Miért hagynánk, hogy a gyermek döntse el, akar-e járni misére? A katolicizmus nem egy svéd asztalos büfé! Ez egy életmód!

-Ezt tesszük, aztán csodálkozunk, hogy a gyermek úgy nő fel, hogy a hitet úgy kezeli, mint egy svédasztalt, amelyről kedvére csemegézhet. Ezt tesszük, és ezzel megtaníttjuk a gyermeket lázadni Isten ellen.

A feladatom lelkipásztorként az, hogy felhívjam a szülők figyelmét arra az ígéretre, amit gyermekük kereszteléskor tettek.

Azok nem csak üres szavak voltak, hanem ígéret Istennek!

Írta: Bill Peckman

Pusztai Sándor:

Vádlottak padján

Neve: Pusztai Sándor
Kora: Huszonnégy év.
Haja: Barna.
Szeme: Kék is lehetne, de az is barna lett,
Belehalt az ősz mikor született.
Arca: Ovális. Homloka: Fehér.
Vádlott lett, s nem tudja miért.

Vád:
Szereti a csendet, holdfényes álmot.
Néha kezébe fog egy mesehusángot
S gondba-fült lelkéről elveri a bűt.
Utálja a Kartelt. És a Háborút.

Vád:
Kicsit ábrándos, csodakergető.
Hiszi, a földre újra eljön Jézus,
Ki az egyenlőség, Igazság, és az Út.
Hiszi, hogy újra eljön Ő!

Vád
Egy kissé, kissé bizony fiatal
S az élettől már mindent megtanult.
Új jövőnek harangját kongatja,
Mi dicsőbb és szebb lesz, mint a múlt!

Vád:
Éneke néha túlfentül merész,
Újzengésű, dacos, mélyet kongató.
Szava mégis a pusztába kiált,
Mint Sina-hegyén a próféta-szó--...

Vád:
Csillagot les hosszú éjszakákon,
Látomást lát, fénylő utakat keres.

Végigvágta a magyar ingoványon,
Mint Gellért, legendás vándorszekeres.

Vád
Istent és hazáját nagyon szereti.
Gyűlöli a lompos, cifra úri szót.
Szent Pusztaszernek ős-dalát dalolja,
A gógóset és örök lázadót...

Vád:
Hogy kissé korábban született
S vállal nagyobb, mint a többiek.
Forrás, vízében szárnyas csillogok,
Meríthessenek belőle több hitet.

Vád, vád után... S újra, újra vád!

A Bíró néz s arca épp olyan,
Mint a mélyből titkosan feltörő
Örökváltozású idegen folyam...
A Bíró néz... Újra, újra kérdez.

Bűnei...-- Adatok -- A vádak ezek...

Fejem lehajtom, magamban mondom:
Minden igaz. Én nem fellebbezek.

Ítélet zúg. S a messzi, messzi kékből
Fejemre száll nagy, tüzes korona,
Kínzom, gyötrelmes, szép poétasors
És nem vehetem le róla soha!
Csak állok, állok, tehetetlen, szótlan,
Piros higanyként lobog fel a vérem.

Fölöttem a sors végzése harsog:

A vádlott bűnös!
Arra ítélem, hogy éljen!

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520